

fatte eller prioriterede, eies af Sognets Beboere, men dette gjør en overordentlig Forskjel, naar vi skulle anvende Contingentsystemet, thi vel ligger det i Amtsraadets Magt at ligne en Deel af Skatten efter Sjøn, men denne Deel er ikke nær tilstrækkelig til at udjævne den Ulighed, som fremkommer ved det Forhold, der er tilstede mellem de forskjellige Communer med Hensyn til Prioriteter. Jeg kan ikke see rettere, end at Procentsystemet maa være det eneste Middel, der fører til at træffe den virkelige Eier af Eiendommen eller, rettere sagt, Capitalisten, hvor han findes, og at al Indtægt, som høves af virkelig reel Formue, kun kan findes og træffes ved et Procentsystem. — Jeg havde ønsket, at § 1 i det oprindelige Lovforslag var bleven bibeholdt, thi det forekommer mig, at det seer noget besynderligt ud at vedtage en Indkomstskat blot for at faae en Million aarlig i 2 Aar. Jeg er enig med flere ærede Medlemmer, som have udtalt, at naar det kun gjaldt om at faae 2 Millioner ind, skulde vi ikke sætte et saa stort Apparat igang, men jeg troer, at det Retteste vil være at omarbejde denne Lov saaledes, at den bliver en lovmæssig Regel, hvorefter Indkomstskat for Fremtiden kan opkræves, men at dennes Størrelse bestemmes i de aarlige Finantslove. Hvad enten man nu imidlertid bruger det ene System eller det andet, er der en Ting, som ikke alene har været meget ubehagelig for Sogneforstanderskaberne og Rigningscommissionerne i Kjøbstæderne, men som endog har gjort det umuligt ved den sidste Krigsstatlov at være nogenlunde retfærdig og billig, og det er Scalaen. I den, der fandtes i den nævnte Lov, vare Springene mellem de forskjellige Satser, saavidt Scalaen naaede, saa store, at man, naar Procenten var temmelig høi, ikke kunde faae to Skatteydere, som man havde ansat til forskjellig Skat, til at staae hinanden nogenlunde nær. Jeg veed saaledes, at Springet fra een Skatteyder til en anden i enkelte Communer udgjorde 3—4 Rd., men dette er saa uforholdsmæssigt, at det opvakte almindelig Utilfredshed. Den stigende Scala er her bleven betydelig forandret, idet den ikke gjør saa store Spring som efter den omtalte Krigsstatlov, men jeg troer, at man kan komme til en endnu mere ligelig Fordeling, naar man

vil bruge Procentsystemet, idet man kan sætte en vis Indtægt, hvoraf samtlige Skatteydere skulle svare ligemange Procent, medens man nedad bruger en synkende Scala, saaledes at man, naar man f. Ex. vil sætte den almindelige Skatteindtægt, der skal svare de fulde Procent, til 1,200 Rd., lader $\frac{1}{24}$ af den fastslaaede Procent gaae af for hvert 100 Rd. Man vil paa den Maade faae en saa jævn og ligelig Scala, at der kun bliver en ubetydelig Forskjel mellem de forskjellige Satser, som blive gjældende for to Skatteydere, der forøvrigt staae hinanden meget nær. — Flere ærede Talere have berørt, om man ikke skulde gjøre Forskjel mellem Indtægt af Formue og Indtægt af personlig Virksomhed, hvilken Tanke har bestaaet mig meget stærkt i længere Tid, men jo mere jeg har tænkt derover, desto flere Vanskeligheder stiller der sig iverien for mig med Hensyn til Gjennemførelsen af dette Princip. Man maa vel lægge Mærke til, at det i de fleste Tilfælde næsten er umuligt at skjelne mellem Indtægt af personlig Virksomhed og Indtægt af Formue; thi hvad er Formue uden personlig Virksomhed? En Eiendom, som ikke bliver dyrket, som ikke bliver bearbejdet, og paa hvis Jorder der ikke græsser Kreaturer, er igrunden ingen Formue, og paa samme Maade forholder det sig med Pengecapital; naar Ingen virker med den, ligger den ufrugtbar og øde og bringer ingen Indtægt. Der bliver ogsaa en Forskjel mellem den personlige Virksomhed, som er en Anstrengelse af den legemlige Kraft, og den, der er en Anstrengelse af den aandelige Kraft. Til at virke med Formue, med Penge eller med Værdom hører der for det Meste aandelig Kraft, men denne Virksomhed er meget afhængig af, hvor stor en Sum af Kræfter den Bedkommende har at virke med, hvorimod den virkelige Arbeidskraft, som en Mand maa udsolde, ikke er meget forskjellig hos de forskjellige Menneſker. Dersom man skulde gjøre nogen Forskjel, troer jeg, det lettest kunde see ved, at man sagde, at en Mand, som er arbejdsfær, maa ved sit personlige Arbejde kunne fortjene omtrent en vis Sum, hvad enten han er i den ene Stilling eller den anden, hvorimod den personlige Virksomhed, som staaer i Forbindelse med Bedkommendes Næring, hans Formue eller